

Sygn. akt I ACz 199/13

POSTANOWIENIE

Dnia 5 kwietnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie I Wydział Cywilny w składzie następującym

Przewodniczący:	SSA Anna Pełc

po rozpoznaniu w dniu 5 kwietnia 2013 roku na posiedzeniu niejawnym sprawy

sprawy z powództwa **Banku (...) S.A. z siedzibą w W.**

przeciwko **H. O.**

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Rzeszowie Wydział I Cywilny

z dnia 6 lutego 2013 r., sygn. akt I Nc 101/12

p o s t a n a w i a:

o d d a l i ć zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy zwolnił pozwanego H. O. w 9/10 części od opłaty sądowej od zarzutów, która wynosi w sprawie 7.350 zł, zaś w pozostałym zakresie jego wnioski o zwolnienie od tej opłaty oddalił.

Z ustaleń Sądu Okręgowego wynika, że pozwany uzyskuje wynagrodzenie za pracę w wysokości 2.447 zł. Pozostaje we wspólnym gospodarstwie domowym z żoną, która uzyskuje dochód w wysokości 2.768 zł. Małżonkowie mają na utrzymaniu troje pełnoletnich uczących się dzieci.

Żaląc się na powyższe postanowienie pozwany domagał się jego uchylenia w części oddalającej wniosek zarzucając, że Sąd nie przeprowadził porównania jego dochodu i koniecznych wydatków, z którego wynikałoby, że pozwanemu pozostaje wolna kwota 735 zł, którą może przeznaczyć na opłacenie zarzutów. Wskazywał również obszernie na brak podstaw do wzywania go do uiszczenia opłaty od zarzutów.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Argumenty co do zasadności wezwania pozwanego do opłacenia zarzutów są bezzasadne. Odpłatność wymiaru sprawiedliwości w sprawach cywilnych jest w Polsce zasadą, która obowiązuje w stosunku do wszystkich pism podlegających opłacie, do których należy także pismo zawierające zarzuty od nakazu zapłaty, zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt. 5 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.jedn. Dz.U. z 2010 r. nr 90, poz. 594 z późn. zm.).

Tylko w sytuacjach wyjątkowych, a w stosunku do osób fizycznych taką sytuację wyjątkową opisuje art. 102 ust. 1 w/w ustawy można ubiegać o zwolnienie od kosztów sądowych. Stosownie do tego przepisu zwolnienie stosuje się jedynie wówczas, gdy strona nie jest w stanie poradzić sobie z obowiązkiem poniesienia kosztów sądowych bez pogorszenia warunków utrzymania poniżej koniecznego minimum.

Należy przy tym pamiętać, że konieczność uiszczenia opłat sądowych może wymagać wyrzeczeń osobistych od strony obciążonej takim obowiązkiem, gdyż opłaty sądowe nie mogą być traktowane jako wydatki drugorzędne, ponoszone wyłącznie po zaspokojeniu wszystkich innych potrzeb zobowiązanego.

W realiach podmiotowej sprawy sytuacja pozwanego i jego rodziny jest stabilna, mają zapewnione warunki mieszkaniowe (własny dom), oboje z żoną pracują i mają stałe dochody w przeciętnej wysokości, są też właścicielami nieruchomości. Skala przyznanych kredytów i pożyczek, gdzie miesięczne raty według oświadczenia pozwanego wynoszą łącznie 2.359,67 zł, wskazuje na wysoką zdolność kredytową, której musiały odpowiadać stosowne możliwości majątkowe i zarobkowe.

Biorąc powyższe pod uwagę, zgodzić należy się z Sądem Okręgowym, że pozwanego nie można zaliczyć do osób ubogich, a tylko do takich adresowana jest pomoc socjalna od Skarbu Państwa w formie zwolnienia od kosztów sądowych.

Końcowo należy zaznaczyć, że wydatki na koszty procesu mają charakter tymczasowy, co oznacza, iż w razie uwzględnienia zarzutów pozwany może liczyć na ich zwrot od przeciwnika procesowego.

Z tych względów zażalenie podlegało oddaleniu przez Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.